

PŘÍPADY
PRO
W+W

LŽIČKA

PLNÁ

ZÁŠTI

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Lžička plná zášti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová
Lžička plná zášti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FRAGMENT

Pro Nat a Gemmu,
další matky mých knih.

Copyright © Robin Stevens, 2018

Artwork © Nina Tara, 2018

Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited.

Translation © Kateřina Voborská, 2022

Cover images © buchandbee; Olzas; jennyz; judyjump / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6108-5

ISBN e-knihy 978-80-253-6443-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6444-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6445-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

je přesný popis případu zločinu
s jadeitovou sponou,
který vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(místopředsedkyně a tajemnice), 14 let.

První zápis 24. února 1936.

HAZELINO SÍDLLO

← PŘÍSTAV

BRÁNA

← STUPŇOVITÉ
ZAHŘADY

PŘÍJEZDOVÁ
CESTA

HLAVNÍ
VCHOD →

← STRAŽNÍ
BUDKA

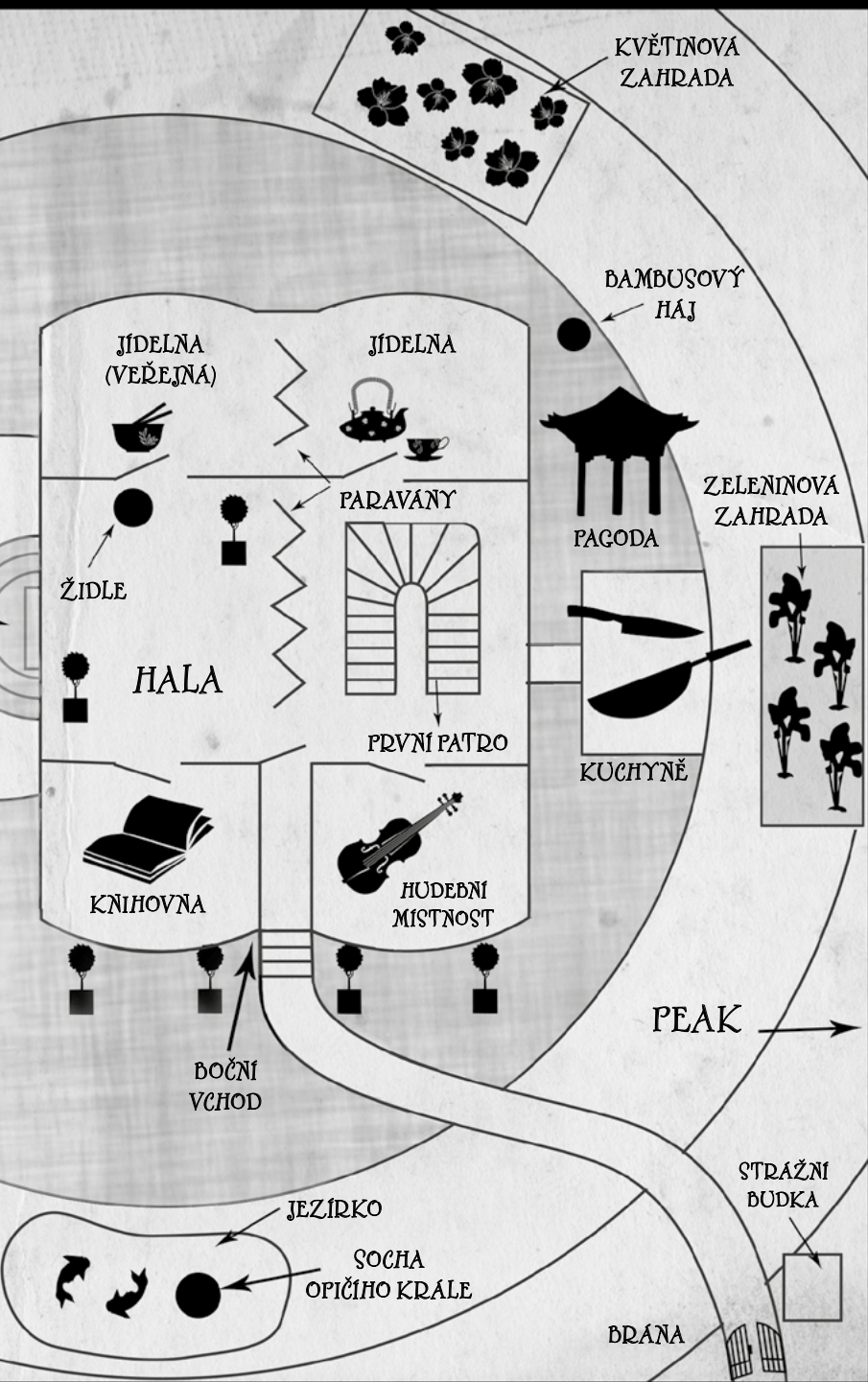
POZNÁMKA K SÍDLU:

Velký dům má tři patra – přízemí, jak ukazuje plánek, první patro, ve kterém se nacházejí ložnice starších členů rodiny, společná jídelna a obytné prostory mužského služebnictva, a druhé patro, kde se nacházejí mladší členové rodiny, pokoje ženského služebnictva a hostinský pokoj.

V přízemí je chodba, která propojuje Velký dům s kuchyní. V prvním a druhém patře spojuje můstek hlavní budovu s obytnými prostory služebnictva (které se nacházejí nad kuchyní).

GARÁŽ

KVĚTINOVÁ ZAHRADA

BAMBUSOVÝ HAJ

JÍDELNA (VEŘEJNÁ)

JÍDELNA

PARAVÁNY

PAGODA

ZELENIŇOVÁ ZAHRADA

ŽIDLE

HALA

PRVNÍ PATRO

KUCHYŇĚ

KNIHOVŇA

HUDEBNÍ MÍSTŇOST

BOČNÍ VCHOD

PEAK

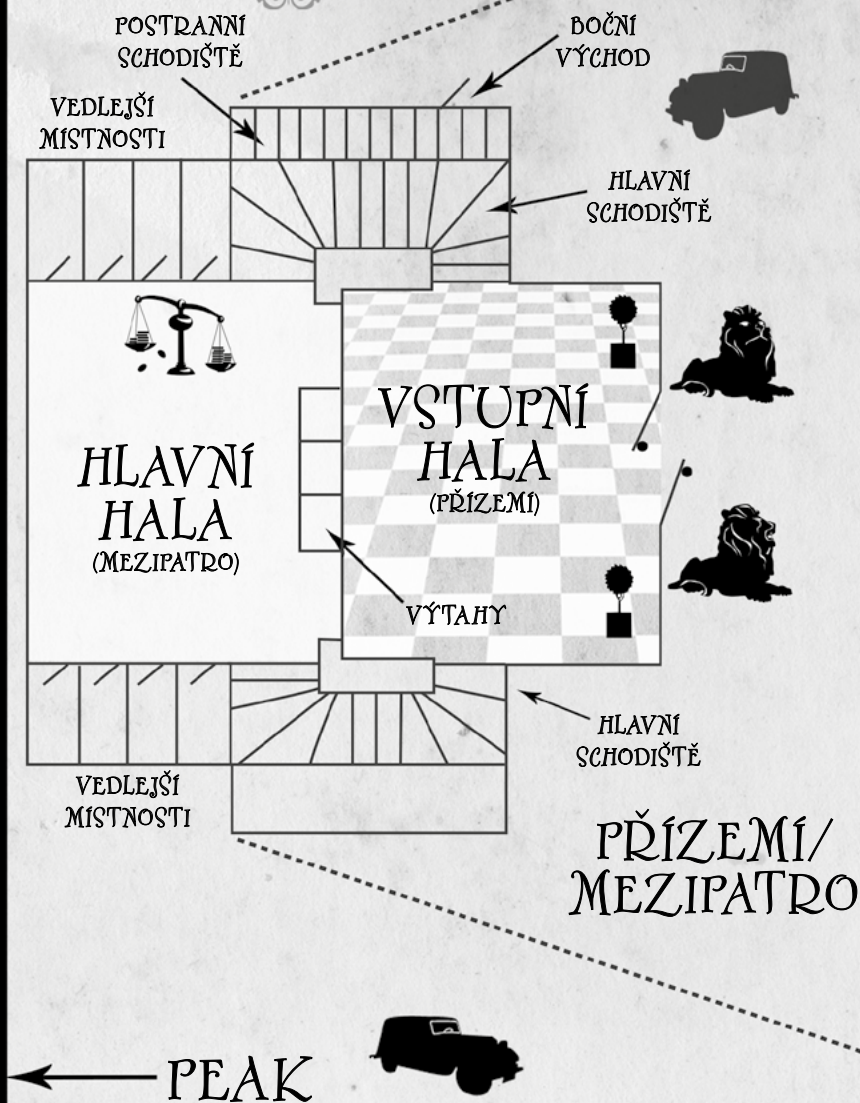
STRAŽNÍ BUDKA

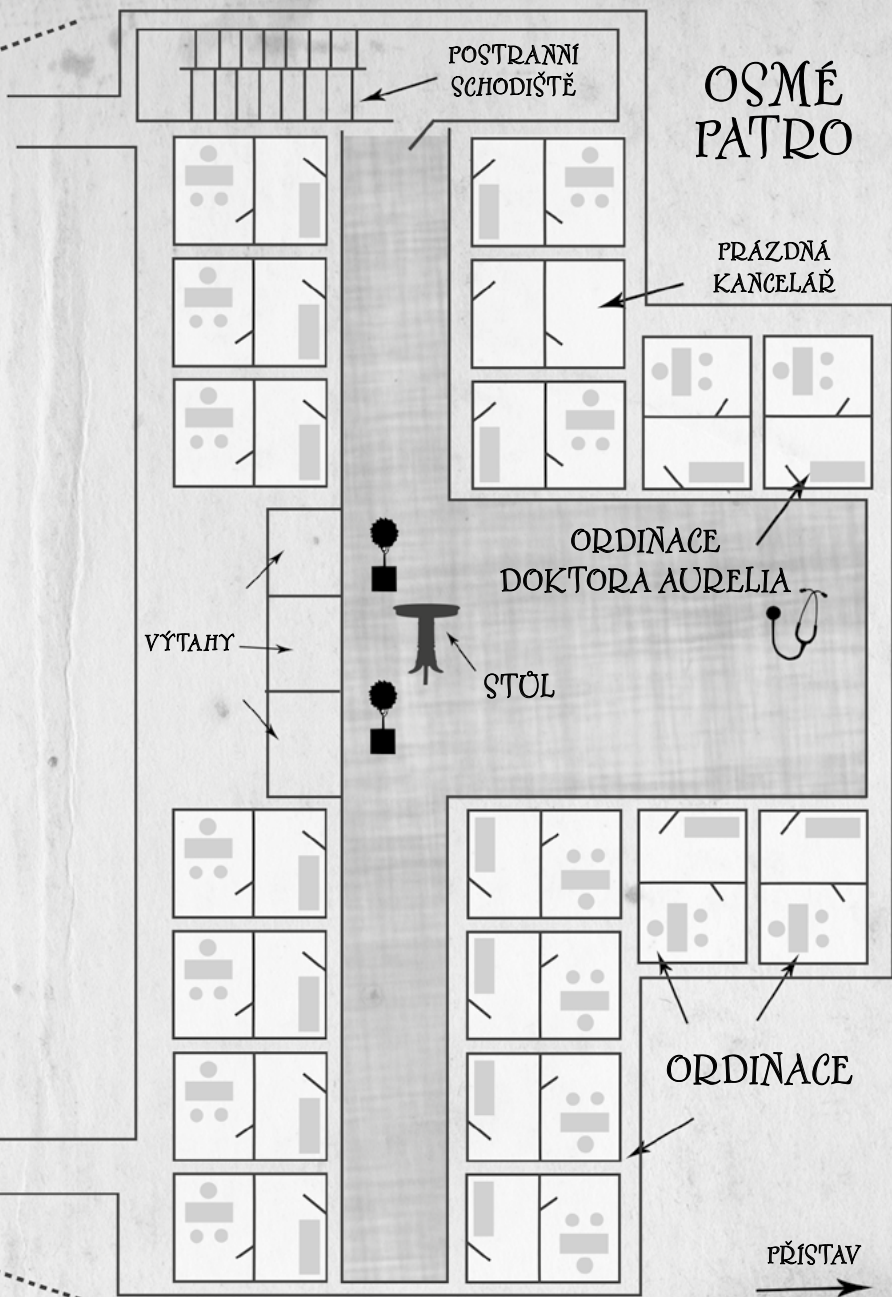
JEZÍRKO

SOCHA OPIČÍHO KRÁLE

BRÁŇA

HONGKONGSKÁ & ŠANGHAJSKÁ BANKA

SEZNAM POSTAV

WONGOVI

Vincent Wong (Wong Lik Han 黃力漢)

June Wongová (Wong Ka Yan 黃嘉欣, též známá jako
Ah Mah) – *první žena pana Wonga*

Jie Jie (Wong Min Su 綿素) – *druhá žena pana Wonga*

Hazel Wongová (Wong Fung Ying 黃鳳英, též známá
jako Ying Ying) – *místopředsedkyně a tajemnice de-
tektivního klubu*

Rose Wongová (Wong Ngai Ling 藝玲, též známá jako
Ling Ling) – *nevlastní sestra Hazel Wongové*

May Wongová (Wong Mei Li 美麗, též známá jako
Opice) – *nevlastní sestra Hazel Wongové*

Edward Wong (též znám jako Teddy) – *nevlastní bratr
Hazel Wongové*

VELKÝ DŮM

Su Li 素李 – *Teddyho služebná*

Ping 萍 – *Hazelina služebná*

Wo On 和安 – *Hazelin řidič*

Assai – *Ah Mahina služebná*

Ah Kwan 阿昆 – *Mayina služebná*

Pik An 袁琵琶安 – *Rosina služebná*

Ng 吳兄 – *kuchař*

Ah Lan 阿蘭 – *zabradníkův pomocník*

Thomas Baboo – *ochranka*

Maxwell – *tajemník pana Wonga*

Daisy Wellsová – *předsedkyně detektivního klubu, host
Wongových*

HONG KONG

Pan Peter „Sven“ Svensson – *podnikatel*

Paní Kendra Svenssonová – *jeho žena*

Roald Svensson – *jejich syn*

Paní Bessie Fu – *podnikatelka, majitelka čajovny Luk Man*

Pan Kai Wa Fan 啟華燻 – *podnikatel*

Wu Shing 胡城 – *liftboy*

Doktor Crispin Aurelius – *lékař*

Sai Yat 細一 – *vůdce triádkého gangu*

Detektiv Leung 梁 – *soukromý vyšetřovatel*

ČÁST PRVNÍ

PLAVBA ZA
DOBRODRUŽSTVÍM

1

Z nějakého důvodu, ačkoli jsme s Daisy viděly to tělo na vlastní oči, jsem tak docela nemohla uvěřit tomu, že se ten zločin stal, dokud jsme se odpoledne nevrátily domů z doktorovy ordinace.

Předtím to všechno působilo jen jako zlý sen, ten úplně nejhorší – jako ten, který občas mívám, v němž vyšetřujeme nějaký případ a já si uvědomím, jako zachvění stoupající po šíji, že vrah jde po Daisy, a já s tím nemůžu nic udělat.

Ale na rozdíl od těch snů se tentokrát nemůžu probudit, ať se štípu sebevíc. A vím, že jsem tomu, co se stalo, měla zabránit.

Daisy tvrdí, že to je nesmysl. Zatímco krčí nos, říká, že jsem ničemu zabránit nemohla – a že kdybych tam opravdu *byla*, mohli mě taky zabít. Jako většina věcí, které Daisy vypustí z pusy, i tohle je pravda, i když ne

zrovna uklidňující. Přesto ale nedokážu ze sebe setřást pocit, že jsem selhala.

Víte, vrátila jsem se do Hongkongu. Je to tady krásné a jasné, vzduch je teplý a těžký a já jsem doma. Nikdo se na mě divně nedívá. Nejsem nijak zvláštní, což je úžasný pocit, jako když otevřete dlaň a uvědomíte si, že jste zatínali svaly až příliš dlouho.

Přesto se však některé věci změnilы nepřijemným způsobem. V Anglii jsem byla skoro dva roky a během toho jsem se naučila, jak být nejen anglickou školačkou a nejlepší kamarádkou, ale také detektivem. Koneckonců to je jádro našeho přátelství s Daisy. Jsme detektivové v utajení a zatím jsme vyřešily pět vražd. A ačkoli není tak úplně pravda, že jsme těm obětem pomohly, alespoň jsme odhalily pravdu o jejich úmrtích, když to policie nedokázala.

Jenže v Hongkongu jsem se svou rodinou, která si mě pamatuje jako menší, mladší Hazel. Takovou, jaká jsem byla, když jsem nastoupila na loď do Deepdeanu. Je náročnější být odvážná, dospělá a rozumná, když je jedině, co se ode mě očekává, je, že budu poslušná, hodná dcera a správná starší sestra. Ta druhá věc je obzvlášť těžká, protože – ale to už předbíhám. Daisy říká, abych o všem vyprávěla postupně, jak jen to jde, a má pravdu. Alespoň jsem nezapomněla popsat případ do nového zápisníku, do toho, co mi Daisy dala k Vánocům.

Než se vrátím zpátky k okamžiku, kdy to všechno –
tahle cesta, tenhle zločin – začalo, řeknu jen to, že se
stala strašná věc, věc, kterou detektivní klub musí pro-
šetřit. Což taky uděláme – tentokrát jsem ale uvízla
uprostřed případu. Nejsem jenom detektiv, ale taky
svědkyně. A myslím, že bych možná mohla být i pode-
zřelá.

2

Všechno to začalo jedním telefonátem v lednu, během prvního týdne druhého pololetí na Deepdeanu. Na zemi ležel sníh a já měla plnou hlavu vánočního Cambridge a té poněkud šokující věci, která se stala na svatbě Daisyina strýčka Felixe v Londýně na Nový rok. Takže když mě jednoho rána zavolali do kanceláře vychovatelky, abych si promluvila s otcem, Hongkong se zdál být opravdu daleko.

Ve spojení to praskalo a hučelo. „Haló?“ řekla jsem a slyšela svůj hlas, jak se ozývá přes půlku světa. Následovala odmlka a potom promluvil otec.

„Wong Fung Ying,“ pronesl a jeho hlas zněl i po telefonu jaksi prázdně. „Připrav se.“

Wong Fung Ying je moje čínské jméno. Pro všechny v Anglii a obvykle i pro mého otce jsem Hazel Wongová. Moje celé druhé jméno používá, jen když se stalo něco závažného, takže se mi sevřel žaludek očekáváním.

„Jde o Ah Yeha. Tvého dědečka. Hazel, víš, že mu nebylo dobře. Bohužel nás opustil. Stalo se to včera. Nemysleli jsme – nemysleli jsme, že k tomu dojde tak brzy, ale došlo.“

„Otče!“ zvolala jsem. „Jsi si jistý – je to *pravda*?“ Stiskla jsem pevně telefon a sluchátko u mých rtů se roztřásl. Projel mnou nával nepředstavitelného. Cítila jsem dědečkovu dýmku, tabák z jeho dechu, jeho ruku na své hlavě.

„Nelhal bych ti, Hazel. Teď mě poslouchej a zůstaň klidná. Musíš přijet domů. Pohřeb samozřejmě nestihneš – ten bude příští týden –, ale jestli odjedeš během následujících dnů, budeš tady alespoň na část tryzny. Rozumíš tomu? To nemůžeš zmeškat.“

„Ne, samozřejmě že ne,“ zašeptala jsem. Ačkoli moje hrdlo bylo plné toho, co jsem chtěla říct, jediné, co vyšlo z mých úst, byla tahle slova. Vzpomněla jsem si tak jasně a zřetelně, že jsem to cítila na jazyku, jak Ah Yeh seděl vedle mě a já ho pozorovala, jak loupe pomeranč na měsíčky a každý třetí mi podává. Byl příliš velký a důležitý na to, aby byl pryč. Nemohla to být pravda. „A co na to Ah Mah?“ zeptala jsem se.

„Cože? Tvá matka se mnou samozřejmě souhlasí. Musíš přijet domů,“ řekl otec a zněl zmateně. Víím, že bylo zvláštní se na to ptát, ale musela jsem to udělat.

„Takže paní vychovatelka zařídí tvou cestu. Nasedneš na loď v Tilbury Docks a nemělo by to trvat déle než měsíc.“

„Chci, aby se mnou jela Daisy,“ pronesla jsem. Sama jsem byla docela překvapená svou troufalostí. Málem jsem nevěděla, co chci říct, dokud jsem to nevyslovila. Ale zatímco jsem mluvila, uvědomila jsem si, že jsem to myslela vážně. Pokud jsem měla jet domů (a pokud jsem měla čelit své matce, zašeptal hlas v mé hlavě), potřebovala jsem Daisy.

„Hazel!“ povzdechl si otec. „Pořád jenom ta *Daisy*. Neumím si pro tebe představit víc nevhodnější kamarádku, přestože by to *měla* být dáma. Myslíš, že bude schopná zvládnout Hongkong?“

On si to nemyslel, ale já jsem věděla, že bude. Daisy se přizpůsobí, ať už je kdekoli, jako pestrobarevná ještěrka. Takže jsem se zhluboka nadechla a sebrala všechnu odvahu, kterou jsem získala v Orient expresu, abych odolala otcově vůli. „Bez ní nikam nepojedu,“ oznámila jsem a ruka, ve které jsem držela sluchátko, se mi ještě víc roztřásla.

Otec si znovu povzdechl a netrpělivě si odfrkl. „Proberu to se školou,“ odpověděl. „Pokud budou souhlasit a stejně tak její rodina – nu, řekl bych, že ji můžeš vzít s sebou. Ale, Hazel, nepřiju si, abys to brala na lehkou

váhu, dobře? Nedovol, aby ti slečna Wellsová podsouvala ty její bláznivé nápady. Tvůj Ah Yeh byl starý. Starý a unavený. Už byl jeho čas. Není to další případ jako – jako ten loni v létě, nebo všechny ty další absurdní věci, do kterých ses připletla. Rozumíš tomu?“

„Ano,“ zajíkala jsem se a utírala si slzy. *Rozuměla* jsem tomu, ale to nebyl důvod, proč jsem tam Daisy chtěla. Nepotřebovala jsem ji kvůli pátrání. Pro jednu jsem ji potřebovala jednoduše proto, že byla mou nejlepší kamarádkou.

„Dobře. Teď mi zase předej paní vychovatelku. Potřebuju, aby mě přepojila na tu tvou ředitelku.“

Podala jsem telefon zpátky vychovatelce a vyklopýtala z kanceláře. Daisy čekala v rozlehlé chladné chodbě, modré oči měla rozšířené a nos nakrčený zvědavostí.

„Co se děje, Hazel?“ zeptala se, ale já se beze slova protlačila kolem ní. Vyběhla jsem po ošuntělém koberci na schodech a podél úzkých, spoře osvětlených chodbiček do koleje čtvrtého ročníku. Ačkoli trávu venku pokrýval mráz, okno bylo otevřené, takže jsem si přes ramena přehodila svou kousavou šedou vlněnou deku a celá roztřesená jsem si lehla do postele.

Věděla jsem, že Ah Yeh byl nemocný. Ale neměl umřít bez varování, když jsem tam ani nebyla. Měla jsem být s ním – a stejně, neměl zkrátka vůbec umřít, proto-

že to byl Ah Yeh. Byl součástí našeho domova a Hongkongu stejně jako sloupy v naší hale, jezírko v naší zahradě, schody k našim vstupním dveřím. Nemohl *umřít*.

Napsala jsem Daisy vzkaz. Občas když něco nedokážu říct nahlas, napíšu to. Tohle byl jeden z těch okamžiků. Napsala jsem to v několika šifrách, protože jsme je s Daisy procvičovaly (a ona u ničeho nikdy nedokáže zůstat dostatečně dlouho), lístek jsem přeložila a položila jí ho na postel. Potom jsem si šla znovu lehnout.

Daisy vešla dovnitř. Věděla jsem, že je to ona, protože šla tiše, jedna noha za druhou, jako zloděj. Když otvírala vzkaz, ozvalo se šustění a potom otrávené odfrknutí. Slyšela jsem, jak otevřela školní brašnu a vytrhla list papíru ze svého sešitu, a pak jsem zaslechla škrábání tužky, když se pustila do luštění šifry.

Počítala jsem vteřiny a potom minuty.

„Hazel,“ řekla Daisy nakonec. „Těhle vzkaz nebyl nutný. Mohla jsi mi to prostě říct.“

„Ale já nemohla,“ zamumlala jsem do deky. Cítila jsem, jak mě pálí oči, ale snažila jsem se namluvit si, že mě jen dráždí ta látka. „Ne nahlas.“

„Sednu si k tobě na postel,“ prohlásila Daisy. „Jestli ti to nevadí.“

Věděla jsem, že to byl její způsob, jak říct, že ji to s mým dědečkem mrzí. Daisy se obvykle neptá na do-

volení. Prostě mě praští do břicha nebo do nohou a nezajímá ji, jestli to bolí, nebo ne.

„Tak dobře,“ souhlasila jsem.

„Takže,“ začala Daisy po chvíli, „předpokládám, že s tebou pojedou do Hongkongu?“

Vyskočila jsem a rozhodila kolem ní ruce. To byl ten moment, kdy jsem skutečně začala brečet.

3

Na lodích jsem to nikdy moc nezvládala. Vždycky z nich mívám žaludek na vodě – a tentokrát té vody bylo víc než obvykle. Cestu do Hongkongu mám spojenou s chutí soli z moře a slz kutálejících se mi po tvářích.

Daisy se skvěle bavila, rozplývala se nad jídelnou a kajutami (všechny tak nádherné jako ty v Orient expresu, akorát větší), ale já si z celé plavby vybavuju jen pár dní, přičemž jedním z nich bylo to ráno, kdy jsme se doslechly novinky o králi Jiřím V.

„Mrtvý!“ řekla Daisy bezvýrazně a zírala na pět dní staré noviny. Po snídani jsme seděly pod egyptským sluncem na palubě první třídy SS Strathclyde a sledovaly hladkou hladinu Suezského průplavu, zatímco nás remorkéry táhly kupředu a vyfukovaly páru. „Božínku, budeme mít nového krále! Ach, musím někde najít smuteční pásku. Pro tebe je to v pohodě, Hazel. Ty už v černé jsi.“

„Chudák královna,“ odvětila jsem. „A chudáci princezna a princové!“ Shlédla jsem na své černé šaty a na okamžik ucítila *jejich* bolest společně s tou svou.

Daisy zamyšleně naklonila hlavu na stranu. „Taky by mě zajímalo... Předpokládám, že to byla přirozená příčina... Chci říct – nemyslíme si, že v tom byl nějaký *podraz*? Koneckonců to byl král. Co když ho někde *zavraždil*?“

„Víš, že byl nemocný, Daisy,“ odpověděla jsem. Měla jsem nepříjemný pocit, že vím, kam tahle konverzace spěje. „Byl starý. A nemyslím si, že by ho někdo chtěl zabít. Jeho nejstarší syn přece vůbec nestojí o to být králem!“

„Hmm,“ protáhla Daisy. „Nejspíš máš pravdu. Ačkoli mě to nutí přemýšlet... Hazel, neexistuje možnost – chci říct – jsme si určitě jisté, že tvůj dědeček...“

„Už nic neříkej,“ přerušila jsem ji a najednou se přese mě převalila horká vlna bolesti. „Ah Yeh není jeden z našich případů. Nezavraždili ho. Jednoduše *umřel*, Daisy. Lidé umírají přirozenou smrtí. A co tím chceš vlastně naznačit – že ho mohl zabít *jeho vlastní* syn? *Můj otec*?“

„Ne!“ odpověděla Daisy a mě uchlácholilo, že se červená. „Jenom jsem myslela – no, nebyl tvůj dědeček bohatý?“

„Nejspíš byl,“ řekla jsem odměřeně. „Ale, Daisy, nemůžeš šířit zvěsti a prohlašovat, že ho zabili. A až dorazíme, ať tě ani *nenapadne* zmínit něco takového před mou rodinou, jasné? Dědeček umřel na stáří, stejně jako náš nebohý král. Bylo mu skoro osmdesát!“

„Dobře,“ souhlasila Daisy s reptáním. „Ale nemůžeš mi vyčítat, že jsem to *řekla!*“

„Ale ano, můžu,“ namítla jsem.

Daisy se zamyslela a potom mě omluvně pohladila po ruce. Všechno bylo mezi námi zase v pořádku, ale kdykoli jsem zahlédla některého z britských pasažérů s černou páskou přes rukáv, připadalo mi, jako by se bolest v mé hrudi zdvojnásobila.

Další věc, kterou si pamatuju, je Daisy v knihovně.

Zatímco se loď plavila Malackým průlivem a voda kolem se měnila v nazelenalou modř, s fosforeskujícími volány kouře táhnoucími se každou noc v jejím závěsu, Daisy se začala chovat docela podivně.

Vytrácela se ve zvláštní chvíle a vracela se o několik hodin později s prsty špinavými od inkoustu. Myslela jsem, že si sepisuje beze mě poznámky o cestujících, což mě mrzelo, dokud jsem během dokování v Singapuru nešla vrátit *Tess z D'Urbervillů* do knihovny a nenarazila na ni, jak sedí u stolu s kupou knih v klíně a perem v ruce.

Trhla hlavou, aby se na mě podívala, a na opálených tvářích se jí objevil ruměnc.

„Co děláš?“ zeptala jsem se.

„Učím se,“ odpověděla Daisy po odmlce. „*Nikomu to neříkej*. Jde prostě o to – no – ty jsi mi o Hongkongu nikdy moc nevyprávěla. Což je naprosto *nepřípustné*, Hazel. Doteď jsem si věci musela jednoduše domýšlet, ale to pro mou návštěvu nestačí. Víím, že mám vhodný oděv, to jsem si našla v časopisech, ale šaty jednomu pomůžou jen do jisté míry.“

Zamrkala jsem na ni.

„Daisy!“ zvolala jsem. „Ty máš z návštěvy Hongkongu *obavy*?“

„Samozřejmě že ne!“ opáčila Daisy a její ruměnc se ještě rozšířil. „Jenom se chci ujistit, že jsem pořádně připravená. A teď, Hazel, mi řekni všechno o své rodině. Máš dvě mladší sestry, které se jmenují –“

„Rose a May,“ doplnila jsem. „Je jim... osm a pět, nejspíš.“

„A pak je tady tvůj otec, kterého samozřejmě znám. A jeho, ehm, dvě ženy.“

Při té zmínce jsem se taky začervenala. Můj otec má opravdu dvě ženy: mou matku, June, a jeho druhou manželku, které říkáme Jie Jie. Není to její skutečné jméno – je to zdobnělina, která znamená něco jako *sestra* –, a po

těch letech, co jí tak říkám, ji už ani jinak nevnímám. Před svými anglickými kamarády jsem Jie Jie zmínila jen tak mimochodem a vždycky jsem si myslela, že ani Daisy to pořádně nepochopila. Je skoro nemožné vysvětlit někomu z Anglie, kde má muž jen jednu ženu (a pokud jich má víc, jedná se o bigamii, což je považováno za zločin), že obě manželky mého otce se znají a vlastně spolu žijí v jednom domě.

„Nevadí ti to, že ne?“ zeptala jsem se nervózně.

„Ani v nejmenším, Hazel,“ odpověděla Daisy. Jenže – když jsem se na ni podívala – měla jsem dojem, že jsem zahlédla, jak jí zacukalo ve tváři. A ucítila jsem, jako ještě nikdy předtím, tu propast mezi její představou o rodině a tou mou. Myslela jsem, že si Daisy oblíbí Hongkong stejně jako ta ostatní nová místa, která jsme navštívily, ale zapomněla jsem, že se všechna nacházela v Evropě. Nyní jsme se ocitly za okrajem Daisyina světa, na cestě k tomu mému, a Daisy si to na rozdíl ode mě moc dobře uvědomovala.

Během následujících dnů jsem stále častěji myslela na svou rodinu. Když jsem v Anglii, snažím se to nedělat, protože to příliš bolí, ale teď si to dovolím. Myslela jsem na svého otce, jak na mě shlíží přes své brýle a podává mi knihu. Myslela jsem na Jie Jie, jak mě objímá a líbá

na tváře. Myslela jsem na Su Li, svou *mui tsai* (tohle v Hongkongu znamená něco jako mladá služka), jak mi dává koláčky, když projdu testem ve škole, a jak mě lechtá, dokud nebrečím smíchy. Myslela jsem na své milé, vtipné sestřičky, Rose a May. A na svou matku.

To poslední ve mně vyvolávalo tíseň. Matku jsem neviděla přes dva roky a na rozdíl od mého otce se mi skoro neozvala. Dostala jsem jen balíčky s dopisy, které donutila napsat řidiče Wo Ona, plné dortíků kuchaře Nga a stručných vzkazů. Než jsem odjela pryč, vždycky jsem z ní byla trochu nervózní. Ačkoli vím, že mě má ráda, je tak přísná a tak nádherná, že si kvůli ní připadám male a nudně. Nikdy jsme toho neměly moc společného. Neschvalovala, že jsem odešla na školu do Anglie, a všem to dávala najevo. Moje matka si pěstuje zášť a ráda trestá lidi, na které se zlobí. Byla jsem si docela jistá, že je na mě pořád našťvaná. Proto jsem se na ni zeptala otce.

Co když matka nechtěla, abych se vrátila domů?

4

SS Strathclyde konečně vplul do Hongkongu, do kowloonského přístavu, patnáctého února, třicet dní poté, co jsme s Daisy opustily Anglii. Při pohledu na ohyb zálivu Victoria a zelenou horu Peak, která se tyčila za ním pod modrou oblohou, mi poskočilo srdce. Bylo tady jaro, na poměry Hongkongu ještě chladné, ale teplejší a jasnější než jakékoli jaro v Anglii.

Zatímco se loď blížila k přístavu, ucítla jsem město, jak nám připlouvá na pozdrav.

„Fuj!“ zvolala Daisy a nakrčila nos. „Tohle je normální?“

Nadechla jsem se toho zeleného horka, špíny a vůně pařených bochánků, které pro mě znamenají Hongkong. „Ano,“ potvrdila jsem a ucítla, jak se mi ve tváři rozprostírá úsměv. „Voní to jako domov.“

„Ne jako můj domov!“ namítla Daisy, zatímco sta-

tečně popotahovala a snažila se nepoužít kapesník. „Ale co, hádám, že tohle je dobrodružství. Musím si na to zvyknout!“

„Vadí ti, že jsi tady?“ zeptala jsem se najednou. Uvědomila jsem si, že jsem chtěla, aby si Daisy Hongkong zamilovala – zoufale jsem si to přála.

„Hazel Wongová, nebuď trouba,“ řekla Daisy. „Na světě neexistuje žádné jiné místo, kde bych byla raději. Tohle místo bude naprosto odlišné od Anglie, ale to jej dělá ohromně fascinujícím. Nebyla bych správný detektiv, kdybych se otočila a odjela domů jenom proto, že se mi nelíbí nějaká vůně! Tohle bude skvělé, Hazel. Jediné, co teď potřebujeme, je –“

„Neříkej to!“ vyhrkla jsem rychle. „Ne tady. Jsme v Hongkongu kvůli mému dědečkovi, Daisy, to je vše.“

„Otravo,“ vyprskla Daisy a vyplázla na mě jazyk. Snažila jsem se udržet vážnou tvář.

Kolem nás byl šílený frmol. Zatímco loď zajížděla do doku, mezi námi a zemí poletovala lana, portýři přinášeli naše zavazadla a skládali je na hromadu okolo. Vzpomněla jsem si, jak jsem na téhle lodi byla naposledy, když jsme před dvěma lety připluli do přístavu v Anglii. Teď jsem byla větší, uvnitř i zvenku, ale všechn ten uplynulý čas se najednou jakoby smrsknul. Nezáleželo na tom, kde jsem předtím byla ani co jsem udělala. Teď jsem byla doma.

Přístavní můstek zarachotil a všichni pasažéři zajásali. Na pobřeží vládl chaos, plný pokřikování a pošťuchování. Mísili se tam muži v otrhaných vestách zdvihající své zelené a červené rikši, troubení čekajících aut, kuliové s těžkými náklady houpajícími se na tyčích a portýři v uniformách s nosítky. Všechno jsem to radostně ukazovala Daisy. Tohle místo jsem znala a znala jsem jeho lidi.

Pasažéři z první třídy začali vystupovat, jejich zavazadla nesli před nimi. Evropané v lněných oblecích a slamených safari kloboucích, Číňané v *cheongsamech* a dlouhých sakách, Indové v kurtách a sárí. Já jsem se z černých západních smutečních šatů převlékla do bílých (v Hongkongu je totiž bílá barva smrti). Na hlavě jsem měla široký bílý klobouk a vlasy jsem si spletla do copu, který mi splýval na zádech. Daisy byla taky celá v bílé, její zlatavé vlasy se leskly zpod klobouku a tváře jí zrudověly.

Když na nás přišla řada, přešly jsme přes můstek. Rozhlédla jsem se po Su Li a po autu, které by nás odvezlo na ostrov Hongkong, a srdce se mi rozbušilo ještě divočeji, když mě napadlo, jestli součástí uvítací skupiny bude i můj otec. Na chvíli jsem zapomněla truchlit kvůli dědovi. Byla jsem jenom nadšená, že jsem zpátky.

Ale co když nás měla čekat moje matka? Ta myšlenka mi zrychlila tep z jiného důvodu. Byla jsem připravená čelit její nelibosti?

Potom jsem poznala dlouhý černý Daimler, který jsem používala a vedle něhož stál řidič Wo On. Mával na mě a já jsem si uvědomila, že matka nepřišla, a stejně tak otec. Jediný člověk vedle Wo Ona, hluboce se klanící a v uniformě hongkongských služebných sestávající z černých kalhot a bílého saka s knoflíky po straně, byla služebná.

Ale nebyla to Su Li. Byla to jedna z mladších *mui tsai*, malá Ping s kulatým obličejem, která se lehce červenala jako já a byla jen o pár let starší než já. Byla vyšší, než jsem si ji pamatovala, ale působila pořád stejně stydlivě a nesvá. Nenapadal mě jediný důvod, proč tam byla. Kde byla Su Li? Jestli mě tady měla přivítat nějaká *mui tsai*, měla to být ona. Byla jsem zmatená a moje dobrá nálada zase opadla.

„Tamhle,“ řekla jsem Daisy. „To je naše auto. Musíme nastoupit, abychom mohli na trajekt.“

„Aha,“ hlesla Daisy. „Kde jsou tví rodiče? Ta holka má na sobě kalhoty? To je... služebná? Je to tvoje Hetty?“

„Otec musí být zaneprázdňený. Bude doma,“ řekla jsem nejistě. „A všichni tady nosí kalhoty! Ano, je to služebná... ale ne jako Hetty. Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěla o Su Li? Ta na nás taky musí čekat doma.“

„To o těch kalhotách jsem věděla!“ řekla Daisy, natáhla ruku, aby si pohrála s krepkou svého klobouku,

a vypadala u toho přesně jako kočka, která se bojí, že si namočí tlapy. „Četla jsem to v jedné z těch knih.“

Pohled na Daisy, která byla nervózní natolik, že se rozhodla lhát, byl samozřejmě něco, o čem jsem si nikdy nemyslela, že to uvidím – a přesto se to dělo.

Kráčely jsme k Ping a Wo Onovi, ruce zaklesnuté do sebe, a já jsem cítila, jak do mě Daisy zatíná prsty.

„To bude dobré!“ povzbuzovala jsem ji. „No tak, Daisy, bude to v pořádku!“

„Je to tak strašně nové, to je všechno,“ zamumlala Daisy. „A je takové horko!“

„Jsi nervózní?“ pošeptala jsem. „Daisy Wellsová!“

„*Nejsem nervózní!*“ sykla Daisy. „Jenom se snažím přizpůsobit svému okolí. Dej mi chvilku, prosím.“

Svůj návrat domů jsem si představovala nesčetněkrát, ale tahle realita byla z nějakého důvodu úplně jiná než všechny ty představy.

5

„Slečno Hazel!“ zvolala Ping, jakmile jsme byly dostatečně blízko. Mluvila rychle, v kantonštině, a viděla jsem, jak se třese ve snaze říct správnou věc. „Upřímnou soustrast.“

„Děkuju,“ odpověděla jsem automaticky. „Ale kde je Su Li?“

Ping sklopila hlavu, jako by jí bylo trapně. Co je špatně? přemýšlela jsem. Mohla snad Su Li... *odejít od naší rodiny?*

„Stalo se – tedy, věci se změnily. Su Li teď v domácnosti zastává jinou pozici. Mrzí mě, že vám to říkám, slečno Hazel. Váš vážený otec mě po dobu vašeho pobytu tady přidělil vám a slečně Wellsově a Su Li – to uvidíte. Váš otec se omlouvá, že tady nemůže být. Očekává vás v domě se zbytkem rodiny.“

Znovu kývla hlavou, tváře měla rudé. Připadala jsem si, jako bych pořád byla na lodi, země pode mnou se

houpala. Byla jsem zmatená a otrávená. Co přesně mi neříkali?

„Pojďte do auta, slečno,“ řekla Ping a snažila se mě ukonejšit: „Bude to v pořádku.“

„Hazel!“ zašeptala Daisy za mnou. „Hazel! Ty mluvíš čínsky? Co jsi to říkala?“

Poněkud v šoku jsem si uvědomila, že Daisy mě nikdy neslyšela mluvit jinak než anglicky a trochu francouzsky. „Vlastně jsem je jenom pozdravila,“ odpověděla jsem a začervenala se. „Nic zajímavého.“

„To bylo o dost víc než jen pozdrav!“ řekla Daisy s vytržštěnýma očima. „Hazel, neměla jsem ani tušení, že jsi tak chytrá!“

Usmála jsem se na ni a moje nálada se na kratičký moment opět zlepšila. Daisy neplýtvá komplimenty.

Jenže potom jsem nasedla do auta a nadechla se vůně kůže a pomerančů, které jsem jídala na zadním sedadle. Vzadu v krku se mi vzedmula vlna žalu. Pomeranče byly Ah Yeh. Už jsem dál nemohla ignorovat to, proč jsem sem přijela. Vzhledla jsem k Wo Onovi a viděla, jak mě účastně pozoruje ve zpětném zrcátku.

„Upřímnou soustrast, slečno Hazel,“ řekl a jeho široký obličej spálený od slunce se svařtil soucitem. „Je to těžké, já vím.“

„Děkuju,“ odpověděla jsem, a zatímco jsem si obličej

utírala kapesníkem, doufala jsem, že Daisy si jednoduše pomyslí, že je mi horko.

Auto s burácením nastartovalo. Ping seděla vepředu s Wo Onem a Daisy na sedadle vedle mě, sukni měla zastrčenou kolem sebe a pozorovala ruch a život přístavu. Natáhla jsem se, stiskla jsem jí ruku a ona mi gesto oplatila.

Se sedmi dalšími elegantními černými auty s řidiči jsme museli vjet na trajekt a přes Victoriin záliv doplout ke Královninu molu. Během cesty jsem koukala z okýnka, nadechovala se nosem a snažila se potlačit nevolnost.

Ve zvířené vodě kolem se pohupovaly odpadky a sampány, jejichž červené plachty byly jako křídla, a když jsem zaostřila, spatřila jsem za nimi řady bílých a hnědých budov. Zamžourala jsem. Byly tam nové budovy, které jsem nepoznávala, a za Královniným molem stála jedna obrovská, s tmavými pruhy oken táhnoucími se průčelím a dvěma bočními křídly jako lví tlapy.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Nová Hongkongská a šanghajská banka,“ odpověděl Wo a otočil se, aby se na nás podíval. „Velmi působivá.“

Připadala mi, jako by spolkla obzor. A nebyla jediná. Všechna ta místa, která jsem znala, včetně pošty a pěti-poschodového sídla Wong Banking, vypadala vedle nich

menší. Když jsem byla pryč, vyrostla jsem – a stejně tak Hongkong.

Ze stínu Hongkongské a šanghajske banky jsme pře-
jeli do divokého ruchu finančního centra Hong Kong
Central a já jsem se vyklonila z okýnka, zatímco se auto
kodrcalo ulicemi. Sice jsem truchlila, ale Hongkong byl
přece jen všude kolem mě, a to bylo vzrušující. Všu-
de ještě pořád visely dekorace z čínského Nového roku
a město vypadalo nádherně slavnostně. Ukázala jsem
Daisy všechny památky, které jsem znala, a když jsem si
nevěděla rady, Wo mě doplnil. Taky pořvával na ostatní
auta na cestě a lidi v ulicích způsobem, který, jak jsem
viděla, Daisy šokoval. Když zničehonic prudce odbo-
čil, aby se vyhnul tramvaji, Daisy zalapala po dechu a její
obličej vypadal jaksi napjatě, když jsme to otočili, aby-
chom se vyhnuli svazku bambusových tyčí, které zrovna
vykládali z vozíku. Hlasitě jsem se zasmála. Málem jsem
zapomněla na hongkongskou dopravu – už vím, proč
mi řízení v Británii vždycky přišlo tak nudné.

Všude kolem nás se tyčily vysoké budovy, polovina
z nich nedokončená, s muži balancujícími při práci na
úzkých lešeních, zatímco kolem se vířil prach. Míjeli
jsme klenotnictví, čajovny, ulice plné lidí v sakách, ša-
tech a *cheongsamech*, to vše s hongkongským shonem
v pozadí. Vzadu v autě bylo vedro. Odfrkávala jsem